

Тема 3.2 Визначення духовної суті буття: сутність та існування (Середньовічна філософія)

Литвиненка Андрія 525а

Завдання. Підготуйте стисло відповіді на запитання, використовуючи додатки. Розкрийте одну з проблем у вигляді доповіді-есею.

1. «Проблема обґрунтування християнства»

Християнство першого століття, і, як ми з вами вже починаємо розуміти, 313 рік був переломним. Я б сказав, що це був хороший рік для християнства. Цього року християнство було легалізовано. Перше століття, тому що я розумію, чому намагаюся зрозуміти, і що християнство можна розділити на кілька етапів. Час від Христа до 313 р. також можна розділити на етапи. Ну, як ми розуміємо, першим етапом був час апостолів. Перше століття було добою апостолів, і всі історики погоджуються, що християнство не було відокремлено як окрема релігія, навіть дивлячись на Біблію, тому що були захисники християнства смерті. Вони вважали себе частиною іудаїзму. Чому в єврейських писаннях все написано точно, вони чекали місії і не відділялися від євреїв, від єврейської традиції, тому що Христос прийшов серед євреїв. Від єврейської культури та іудео-християнського іудаїзму. Нічого свого туди не домішували. Єдине, що вони додали до єврейської віри. Отже, давайте відкриємо лук разом з вами, 24 розділи, 53 з них. Тобто знову бачимо, де вони прославилися світлом Божим. Давайте відкриємо інше місце, де пишуться справи, розділ 5, вірш 42. додому, тобто виконували службу. Тобто вони поширюють новини про Христа. Те, що ми сьогодні бачимо і як відбувалися процеси, це ритуал. Це відокремити своє коріння від іудаїзму та євреїв. Після руйнування храму, тобто під час єврейських воєн, храм в Єрусалимі було зруйновано в 70-му році, коли Єрусалим був зруйнований і християни були розсіяні по всьому місту, утворилася інша група, яка продовжувала розповідати цю історію. Вже на початку 2-го століття було багато неєврейських християн десь як апостолів приблизно з кінця 1-го століття, і вони почали надходити в християнство з інших країн, і вже було кілька таких християнських зібрань в Єфесі. зробила. Це бродіння льоду, цей антисемітизм, який уже почав розвиватися і який мав такий сильний вплив на християн, з якого періоду часу, апостол Павло каже в Істориків 20:29:30: Що відбувається, це те, що після того, як я піду, люті вовки заповонять вашу неблаганну зграю, а ви самі, тобто ось апостол Павло, цей відступ почнеться через рік після того, як я піду. Виявляється, були апостоли, які бачили Ісуса особисто, знали його. Коли останній апостол помер, він повідомив дуже хороші новини про Ісуса. Як ми з вами там говорили, ви маєте, так би мовити, стежити за замовленнями. Тепер питання про цей плакат і це не заголовки. Не було посади, це був якийсь обов'язок, покладений на когось у Конгресі, але вони хотіли більше влади, хотіли цієї більшої влади, і щоб якось консолідувати свою владу, вони почали відокремлюватися. Ставлення до євреїв, у нас немає своєї релігії і почалося. Це просто якийсь розкол, це розкол між християнами. Навіть ви самі станете його людьми, як тут каже Флор. Навіщо додавати учнів? Так вони вже намагалися не зробити людей учнями Христа, але все більше й більше хотіли власних учнів. Тепер, як і годиться, хоч на мить цей і поганський світ поглинув саме християнство, і вони намагалися це зробити. імітувати імітувати язичників це цей пульт дистанційного керування, де було духовенство, де парафіяни були церемоніальні обряди, і вони почали імітувати, вони почали впроваджувати це в середину християнства поступово поступово Це прийняло форму, яку ми маємо сьогодні, але як ми розуміти, що це вже не християнство було засновано і практикувалося першими християнами в I столітті. Те, що сталося після християнства від його легалізації в 313-325 роках, є, так би мовити, іншим

періодом в історії християнства. 325?Це було названо Нікейським Собором, і в місті Нікея була зібрана рада єпископів, тобто туди вже прибули відповідальні брати з різних конгрегацій, але також уже прибули єпископи з рангом і титулом. На той час саме це було в культах різних язичницьких релігій, і, як бачите, це вже практикувалося, християнство вже приживалося.

2. **«Проблема співвідношення віри та розуму».**
3. Характер середньовічної філософії найбільш яскраво виражений у творчості одного з найбільших її представників - Фоми Аквінського (1225-1274). Його філософія подібна до офіційної енциклопедії католицької релігійної ідеології. Він народився в аристократичній сім'ї в італійському містечку Акіно (тому його часто називають Акінато). Початкову освіту він здобув у монастирській школі та навчався у Паризькому університеті, де став викладачем богослов'я та філософії. За особливі заслуги у легітимації християнської ідеології Церква канонізувала Ф. Аквінського, а його філософія (Фома-Фома, від лат. Фома) визнана єдино правильною у всій духовній освіті, рекомендовано інституційне вивчення. Основні положення його філософії досі становлять основу католицької християнської філософії, так званого неотомізму.

Найважливішим досягненням Аквінату є розробка ним питання про співвідношення віри і розуму у пізнанні, про порівняльну цінність істин, прийнятих з урахуванням віри, і істин, здобутих логічними доказами, заснованими розумі. Ця проблема стала однією з центральних проблем середньовічної філософії. Її рішення пройшло кілька етапів. Спочатку філософи раннього Середньовіччя вважали, що істини та знань, здобутих вірою, достатньо, щоб пізнати Бога і світ, який Він створив. Коли відома Біблія, наукові дослідження, раціональні докази зайві, істині можна лише вірити. Розум може вести до сумнівів, помилок та брехні. "Я вірю в це, тому що це абсурдно", - стверджував Тертуліан (160-220 рр. і далі).

4. **«Проблема співвідношення світу та людини».**

А в Біблії Мойсей, провидець Божий, говорить лише в найкоротшому та лаконічнішому викладі походження світу. Бо Бог дав людині, цареві всіх створінь, пізнати світ і всю його історію. Бог, який подарував людині божественний дар розуму, відкрив йому через свого обранця Мойсея істину про походження землі та життя на ній. Він зобразив цю істину на першій сторінці Буття, показавши таку вражаючу послідовність. Нам вдалося науково довести правильність того, що пророк Мойсей писав про події, про які люди не знали і знали лише останні століття. І питання про четвертий день творіння, що стосується сонця, місяця та пори року, стає ясним лише в наш час. Тому богословська думка вже не може утримуватися від висловлювання своєї думки з приводу наведених вище основних положень геології та всіх категоричних відповідей. Так, богословська думка повністю усвідомлює всі ці факти і не знаходить протиріч із біблійною розповіддю. : Вона бачить у них підтвердження правдивості розповіді про «дні» творіння, і кожен день творіння буде предметом окремого вивчення у наступних розділах цієї роботи.

5. **«Проблема існування Буття»**

Існування - одна з основних категорій філософії. Питання існування виникло, коли філософія спробувала відповісти на питання, що таке світ і що означає бути людиною. Багато найскладніших філософських питань так чи інакше ведуть до питання існування. які? Чому люди так часто переглядають свою думку про те, що існує насправді? Питання існування може здатися дуже простим. Все, що я бачу та чую, існує, кажуть вони. На жаль, філософія не зведена до чогось очевидного і, більше, постійно позбавляє її аури самодостатності. Сонце здається нам маленьким, але воно величезне. Ми знаємо з фізики, що на Сонці відбуваються ядерні реакції, але ми знаємо це переважно завдяки теорії, а не нашим очам. Тому існуюча людина може судити лише завдяки своїм знанням, які є більш-менш вдалою теорією, методом тлумачення. Теорія, таким чином, постає як вчення про буття, онтологія (грецьк. онтос – існування + логос – вчення). Будь-яка онтологія є теорією. Тут можна зробити важливий висновок. Що саме існує і як це розкривається теоретично. Питання існування вперше порушив давньогрецький філософ Парменід. Для Парменіда існування є щось відокремлене, можливість існування речей. Згідно з Парменідом, існування не виникає, непорушне і завжди незмінне. Зміна у існуванні є лише уявна зміна. Геракліт мав протилежні погляди на життя. Він стверджував, що існування справді вічне, але воно перебуває у постійному русі та зміні. Платон протиставляв два типи існування: постійні ідеї та постійно мінливу матерію. Його учень Аристотель називав чотирма джерелами існування всіх речей форму, матерію, мету та творця. У середні віки вчення Аристотеля було переосмислене як християнство.

6. «Проблема доведення існування Бога»

Слід зазначити, що між часом Канта і Хоми Аквінського, свідчення яких визнано Церквою класичними, минуло 500 років, за які в житті відбулися великі зміни. Перетворювалися суспільство і сама людина, відкривалися нові закони в галузі природознавства, вдавалося пояснити багато природних та фізичних явищ. Просунулась уперед і філософська наука. Не дивно, що п'ять доказів існування богів Фоми Аквінського, логічно і точно побудовані, не змогли задовольнити Канта, який народився на 500 років пізніше. Насправді, у нас набагато більше доказів. У своїй роботі Кант робить дивовижний висновок про внутрішній світ людини. Якщо, вивчаючи зовнішній світ, він розуміє, що у Всесвіті існують певні закони, які можуть пояснити природу багатьох явищ, то вивчаючи моральні закони, він розуміє, що стосується духовної природи. навіть не знаю. Припускати. Розглянувши докази існування Бога з філософського погляду, Кант сумнівається у тому достовірності з погляду свого часу. Однак замість того, щоб заперечувати існування Бога, він, швидше за все, буде критично ставитись до методу доказу. За Кантом, межі пізнання є головною проблемою філософії. Коли природознавство зробило небачений стрибок, навіть якщо ми витратили час на відкриття фізики, хімії, біології та інших наук, у духовному плані все було на рівні припущень, як і за часів Канта.

7. «Проблема універсалій»

Платонічні ідеї тісно пов'язані з універсаліями (хоча платонічні ідеї — це загальні поняття, а й ідеали). У філософії Платона дрібниці минають у чуттєвому світі. Навпаки, у Аристотеля одиничне відповідає субстанції, самостійно існуюча поодинокі речі, а загальне - загальної форми субстанції. Різні позиції у суперечці про універсальність визначаються відповідями питання у тому, у чому сенс універсальності. Реалісти стверджують, що універсальне є реальним. Номіналісти вважають, що реальної універсальності немає, є лише імена. Крім цих крайніх положень, існують численні варіації та проміжні ракурси.